

Sygn. akt V CSK 663/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia "E." w C.

przeciwko K. M. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje adw. R.S. ze Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług,

3) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Stowarzyszenia „E.” z siedzibą w C. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 stycznia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.).

Zdaniem skarżącego, za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia istnienie potrzeby wykładni art. 6 ust. 1, art. 7, art. 8 ust. 4 i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 233) jako budzących poważne wątpliwości oraz występowanie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na tym, czy powierzenie w umowie zlecenia, zawartej z osobą będącą radcą prawnym, pełnienia jej funkcji polegającej na przygotowywaniu wszelkiej dokumentacji związanej z przygotowywaniem i przeprowadzeniem postępowań przetargowych oraz opracowywania umów jest wykonywaniem przez tą osobę zawodu radcy prawnego i świadczeniem pomocy prawnej zgodnie z ustawą o radcach prawnych. Argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie przemawia jednak ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen przedstawionego problemu prawnego, ani za wątpliwościami interpretacyjnymi czy rozbieżnościami w orzecznictwie. Przetawione zagadnienia, wobec jednoznacznej treści powołanych przepisów, nie powinny budzić wątpliwości, były wyjaśniane w doktrynie (por. P. Sarnecki, Radca prawny jako

zawód zaufania publicznego, Radca Prawny 2002, nr 4 – 5, s. 22 i nast.). Należy też wziąć pod uwagę, że zgodnie z ustalonym stanem faktycznym – wiążącym Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) – do zadań pozwanej nie należała ocena zasadności stosowania procedur przetargowych na obsadę stanowiska koordynatora projektu, czy wydawanie opinii na temat procedur stosowanych w ramach projektu, zwłaszcza związanych z naborem personelu, co miało stanowić źródło odpowiedzialności pozwanej. Tym samym rozstrzygnięcie wątpliwości uzasadniających zdaniem skarżącego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – tj. czy powyższe czynności stanowią świadczenie pomocy prawnej przez radcę prawnego – nie miałyby wpływu na wynik niniejszej sprawy. Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wniosek pozwanej o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym podlega oddaleniu. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła jedynie o oddalenie skargi kasacyjnej, nie odnosząc się w żaden sposób do przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania, wobec czego odpowiedź ta okazała się nieprzydatna na tym etapie postępowania kasacyjnego. Koszty jej nie mogą być zatem uznane za koszty celowej obrony, skoro wniosek o ich zasądzenie związany był z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem w postaci oddalenia skargi kasacyjnej (por.: postanowienie SN z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7 – 8, poz. 91, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 9 – 10, postanowienie SN z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II CSK 397/12, www.sn.pl).